

Hvad Skriften lærer om krig

Hvad Skriften lærer om krig

FORORD

Vi er nu godt inde i det 21. århundrede. Forholdene i verden forværres hurtigt. De mennesker, vi har stolet på, de ting, vi har lært at kende og nyde, og som vi endda har taget for givet, forsvinder. Mange mennesker i verden lever i dag i en konstant tilstand af frygt. Vi ser med egne øjne, at spændingerne i verden er større end nogensinde før. Konflikter, krige og terrorhandlinger fylder nu vores overskrifter og nyhedsrapporter. Verden er fanget i en vanvittig tilstand, som har fået mange til at frygte for deres eksistens. Samtidig er der opstået en fornyet følelse af patriotisme i vores land og i andre dele af verden. På grund af disse forhold er lande og deres befolkninger gået sammen om at danne nye alliancer, som man engang anså for at være udelukket. En kamp mellem de formodede kræfter af godt og ondt er i gang. Der er blevet opfordret til våben, hvilket har ført til, at vold bliver besvaret med vold. Der er blevet lagt et stort pres på enkeltpersoner for at de skal "slutte sig til kampen" for enhver pris.

Menneskeheden generelt søger ikke hjælp hos Gud, men stoler på sine egne metoder til at skabe fred i verden. I denne situation står Guds barn over for mange vigtige beslutninger. Hvad lærer Skriften om

vold, krig og drab? Hvordan kan Skriften bruges som grundlag for at være en religiøs militærnægter, der modsætter sig krig i enhver form? Det er vores håb, at dette hæfte vil hjælpe læseren med svarene på disse vigtige spørgsmål.

DET GAMLE TESTAMENTS SYN PÅ KRIG

Gud beskrives ofte i Bibelen i krigslignende vendinger – ”Guds vrede” og ”Guds harme” – som nævnt i 4. Mosebog 11:10,23. Den himmelske Fader er så imod alt, hvad der er urent, at det før eller senere skal tilintetgøres. Han er som ”en fortærende ild”, for ”det er en frygtelig ting at falde i den levende Guds hænder.” (5. Mosebog 4:24; Hebræerbrevet 10:31). ”Hævnen er min, og jeg vil give gengæld.” (5. Mosebog 32:35). Skriften fortæller os også, at han ikke kan se på synd: ”Dine øjne er for rene til at se på det onde; du kan ikke tåle uretfærdighed.” (Habakuk 1:13). Herren skal dømme sit folk og prøve dem, der gør ondt i hans øjne, for han er ”en jaloux Gud” og ”en krigsmand”, der rejser sig til dom over nationerne i henhold til sin fastsatte tid.
- 2. Mosebog 20:5; 15:3

Han har gjort dette i sin tidligere omgang med menneskeheden og vil gennemføre sine planer og hensigter til deres fastsatte mål i fremtiden. Han ønsker al vores kærlighed, tillid og tro. Vi må indse, at dette er til vores eget bedste og ikke er egoisme fra hans side. Samtidig er Guds jalousi retfærdig og vil helt sikkert bringe synderen en retfærdig straf. Det faldne menneske ser på Gud med bitterhed, vrede og

egoisme, som stammer fra fordømmelsen af Adams synd.

Israels krigere

Når vi indleder vores gennemgang af Guds handlinger over for Israels folk, ser vi, at de fik besked på at foretage en folketælling opdelt efter hære. »Herren talte til Moses i mødeteltet i Sinaj-ørkenen på den første dag i den anden måned i det andet år, efter at israelitterne var draget ud af Egypten. Han sagde: »Foretag en folketælling af hele det israelske folk efter deres stammer og slægter, og opfør hver eneste mand ved navn, én for én. Du og Aron skal tælle alle mænd i Israel, der er tyve år eller ældre og i stand til at tjene i hæren, efter deres afdelinger.» – 4. Mosebog 1:1-3

Israelitterne blev ofte ledet af krigsmænd i deres kamp for at erobre det lovede land. Josva, ”hærføreren” (Josva 5:14), fik af en engel instrukser om, hvordan han skulle ødelægge Jeriko. Med trompetblæsning og guddommelig indgriben ”faldt bymurene ned” og blev ”fuldstændig ødelagt”. (Josva 6:1-21). Se også på Samsons oplevelser. Ifølge loven blev Samson betragtet som en meget trofast tjener for Gud. Hans trofasthed bestod i hans loyalitet over for de guddommelige krav, over for Guds sag og over for Israel, Guds pagtsfolk. I stedet for at samarbejde med Samson og gøre krav på den guddommelige besiddelse af det palæstinensiske land og nederlaget af alle modstandere, undlod israelitterne at gøre dette. De frygtede filisterne og havde ringe tro på Gud.

Gud lærte sit folk at kæmpe. David fortæller os: "Velsignet være Herren, min klippe, som træner mine hænder til krig og mine fingre til kamp, min kærlighed og min fæstning, mit høje tårn og min befrier, mit skjold og den, jeg søger tilflugt hos, som underkaster mit folk under mig." Salme 144:1

Israel kom til at udkæmpe mange krige. Gud lærte dem endda, hvordan man kæmper. »Velsignet være Herren, min klippe, som træner mine hænder til krig og mine fingre til kamp« (Salme 144:1). Han sendte dem i kamp. "Herren sagde til Moses: Hævn Israels børn på midianitterne: ... Og Moses talte til folket og sagde: Rust nogle af jer til krig, og lad dem drage ud mod midianitterne, ... Send tusind mænd fra hver af Israels stammer ud i kamp. ... Og de dræbte midianitternes konger." 4. Mosebog 31:1-8

Gud kæmper for sit folk

Gud kæmpede for sit folk, da de blev forfulgt af Farao, kongen af Egypten, og hans hær af heste og stridsvogne. "Da Farao nærmede sig, løftede Israels børn deres øjne, og se, egypterne marcherede efter dem; og de blev meget bange; og Israels børn råbte til Herren. ... Og Moses sagde til folket: Vær ikke bange. Stå fast, så skal I se den frelse, Herren vil give jer i dag. De egyptere, I ser i dag, skal I aldrig se igen. Herren vil kæmpe for jer; I skal blot være stille." (2. Mosebog 14:10-14). Havets vande delte sig ved Guds kraft, og Israels hær blev frelst.

En tid for alt

En anden række skriftsteder, der skal overvejes, findes i Prædikeren 3:1,3,8: "Alt har sin tid, og alt har sin tid under himlen: ... En tid til at dræbe og en tid til at helbrede; en tid til at nedrive og en tid til at opbygge; ... En tid til at elske og en tid til at hade; en tid til krig og en tid til fred." Mange mennesker har brugt disse skriftsteder til at retfærdiggøre drab og krigsførelse. Når vi undersøger dette nærmere, vil vi se, at Salomo skriver på baggrund af sine egne mange erfaringer og iagttagelser. Han fremfører et argument ud fra et samfundsmæssigt synspunkt. Han ser mennesker arbejde hårdt for at samle rigdom og spørger klogt: Hvad vinder arbejderne ved deres slid? Prædikeren 3:9

Salomo afslutter sin diskussion med: "Frygt Gud og hold hans bud, for det er hele menneskets pligt. For Gud vil dømme hvert eneste værk og alt det skjulte, hvad enten det er godt eller ondt." Prædikeren 12:13,14

En kærlighedens Gud

Vi vil nu stille et spørgsmål: »Hvis Gud er en kærlighedens Gud, som Bibelen fortæller os, hvordan kan vi så forstå hans befaling til Israels børn om at udrydde deres fjender fuldstændigt?«

Svaret på dette spørgsmål er som følger: Vi må huske, at Israels nation er Guds pagtsfolk: "Blandt alle jordens slægter har jeg kun kendt jer." (Amos 3:2). Der herskede forfærdelige forhold i det lovede land

Kana'an, da Israel kom for at tage det i besiddelse. Filisterne, amoritterne og andre, der besatte landet, var praktisk talt vilde, da de udøvede alle former for afgudsdyrkelse og bragte menneskeofre i forbindelse med deres falske guder og religion. Det var fordi deres ugudelighed og fordærvelse havde nået et sådant stadium, at Gud i sin visdom og retfærdighed så, at det ville være bedst at tilintetgøre dem og sætte et folk i landet, som under hans vejledning nåede en høj grad af civilisation. Da jøderne stod for at indtage landet, fastsatte Herren et lovsystem for dem med forsikringen om, at de ville blive straffet, hvis de var ulydige. En af disse var: »Du må ikke dræbe« (2. Mosebog 20:13). Ondskab, had og vrede er af den morderiske ånd.

Det faktum, at Israels børn er Guds udvalgte folk, læres meget tydeligt i Bibelen. »Blandt alle jordens slægter har jeg kun kendt jer.« Se ordene fra Jeremias 13:11: "For ligesom et bælte bindes om livet, så har jeg bundet hele Israels folk og hele Judas folk til mig, siger Herren, for at de skal være mit folk til min ære, pris og hæder." Han er "Gud for alle Israels slægter" (Jeremias 31:1). "Gennem dig ... skal alle jordens slægter velsignes." 1. Mosebog 28:14

Israels naboer førte konstant krig mod Israel, og hvis Israel adlød Gud, ville han hjælpe dem. Hvis de ikke adlød Gud, ville han lade deres fjender sejre. Gud gjorde det klart for Israel gennem profeterne, at den nuværende tid med ondskab, had, krig og fattigdom var en midlertidig situation. Hans plan gik ud på at fjerne al krigsførelse, had, fortvivelse og fattigdom. Dette ville finde sted, når hans rige blev oprettet.

Vi ser altså, at Gud behandlede sit udvalgte folk på en helt særlig måde og under særlige love og omstændigheder. Lad os huske det bud, han gav dem: "Du må ikke dræbe." Når vi går videre i vores diskussion, vil vi se, at ifølge Herrens lære i Det Nye Testamente skal livet værdsættes og ikke bringes i fare.

DET NYE TESTAMENTS SYN PÅ KRIG

Når vi studerer Guds lære i Det Nye Testamente, vil det snart blive tydeligt, at der er sket en forandring. Den himmelske Fader handler nu anderledes med Israels nation, og det hele begynder med hans elskede Søn. Herren forlod sit himmelske hjem og blev født som et fuldkomment menneske. "I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. (Johannes 1:1). "Ordet blev kød og boede blandt os, (og vi så hans herlighed, en herlighed som den enbårne Søn fra Faderen har), fuld af nåde og sandhed. ... Han var i verden, og verden blev skabt ved ham, men verden kendte ham ikke. Han kom til sit eget, og hans egne tog ikke imod ham." (Johannes 1:14,10,11). Vi ved, at "hans egne" henviser til Israels nation. Han blev afvist af dem i opfyldelse af skriften: "Han er foragtet og afvist af mennesker, en mand fuld af smerte." Esajas 53:3

Da Pilatus spurgte jøderne, der var samlet ved vor Herres retssag: »Hvad skal jeg da gøre med Jesus, som kalder sig Kristus?« svarede de alle: »Lad ham korsfæste!« (Mattæus 27:22). Som vi læser i slutningen af beretningen, vaskede Pilatus sine

hænder i sagen, da han ikke fandt nogen skyld hos ham. "Da svarede hele folket og sagde: Hans blod komme over os og vore børn." Mattæus 27:25

Gennem hele Herrens tjeneste længtes han efter at hjælpe Israel. »Jerusalem, Jerusalem, som dræber profeterne og stenet dem, der er sendt til dig; hvor ofte ville jeg have samlet dine børn, som en høne samler sine kyllinger under sine vinger, og du ville ikke! Se, dit hus bliver efterladt øde.« (Lukas 13:34,35). Dette er en del af Jesu vidnesbyrd. På grund af denne afvisning af Guds enbårne søn undlod Israel at opnå det, det længe havde søgt. De havde søgt at opnå vedvarende velsignelser og velstand under Guds ledelse. "Hvad så? Israel har ikke opnået det, det søger; ... (som der står skrevet: Gud har givet dem en søvnens ånd, øjne, så de ikke kan se, og ører, så de ikke kan høre;) indtil i dag." Romerne 11:7,8

Eksempler, der kan lære os noget

Vi vil nu igen, med udgangspunkt i Skriften, nævne formålet med Guds forhold til Israel i Det Gamle Testamente. »Brødre, jeg vil ikke, at I skal være uvidende om, at alle vore fædre var under skyen og alle gik gennem havet; ... Disse ting var os til eksempel, for at vi ikke skulle begære det onde, som de begærede.« (1 Korintherbrevet 10:1-6). Fra denne beretning har vi disse advarsler, og med dem muligheden for at lære af dem, så vi kan gøre vores bedste for at tjene Gud. Det naturlige Israel var aldrig ubetingede arvinger til nogen del af det løfte, der blev givet til Abraham – "I dig skal alle jordens slægter

velsignes.” (1. Mosebog 12:3). De var heller ikke som nation arvinger til den åndelige del af løftet, som er den vigtigste eller primære del. Da Gud indgik pagten med Israel, var aftalen, at hvis de holdt loven, ville de få evigt liv. Dette ville så give dem mulighed for at arve privilegiet at velsigne alle jordens slægter – alle mennesker.

Arvinger til Guds løfter

Apostlen Peters ord: ”Løftet gælder jer og jeres børn” (Apostlenes Gerninger 2:39), er i fuld overensstemmelse med alle Herrens handlinger over for Israel og med hans pagt med dem som børn af hans tjener Abraham. De havde stadig dette håb på Jesu tid, som Paulus sagde: ”Dette er det løfte, som vores tolv stammer håber at se opfyldt, mens de inderligt tjener Gud dag og nat.” (Ap.G. 26:7). Da israelitterne viste sig uværdige til at blive arvinger til Abrahams pagt, blev de brudt af, og hedningerne blev podet ind for at indtage deres plads. Disse hedninger kunne nu som enkeltpersoner blive delagtige i ”oliventræets rod og fedme” (Rom. 11:17). Kun dem, der tog imod Kristus, blev gjort til ”arvinger efter løftet” som medlemmer af det åndelige afkom. (Galaterbrevet 3:29). Dette skyldtes, som vi har forklaret, Israels utroskab. ”Den sten, som de e bygmestre forkastede, er nu blevet hjørnesteinen: ... Guds rige vil blive taget fra jer og givet til et folk, der vil bære den rette frugt.” (Mattæus 21:42,43). Da Israel ikke var rede til at blive brugt af Gud til velsignelse for andre nationer, ophørte deres typiske retfærdighed, og løftet om

kongedømmet ophørte med at være deres. Det blev "givet til et folk", til det åndelige Israel, "et helligt folk, et udvalgt folk". (1. Petersbrev 2:9). Vi får at vide, at dette folk er adskilt og særskilt fra alle andre og er udvalgt blandt alle jordens folk. Dette folk vil omfatte både slaver og frie, for sandelig, han har kaldet "et folk til sit navn." (Apostlenes Gerninger 15:14). Se også på disse skriftsteder, der yderligere illustrerer dette punkt. "I hans navn skal hedningerne sætte deres lid." (Mattæus 12:21). "Lad enhver, der påkalder Kristi navn, vige fra uretfærdighed." (2. Timoteus 2:19). "Hvis nogen vil følge mig, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op hver dag og følge mig." (Lukas 9:23). "Forkynd hans pris, som har kaldet jer ud af mørket til sit vidunderlige lys." (1. Petersbrev 2:9). »Vær trofast indtil døden, så vil jeg give dig livets krone.« Åbenbaringen 2:10

Afvisning af vold og krig

Vores Herre Jesus Kristus er uden tvivl nøglen til den forandring i læren, som fremgår af Det Nye Testamente. Jesus afviste de forestillinger om vold og krigsførelse, som var blevet almindeligt kendte og accepterede i verden. Gennem sin lære og ved sit eksempel gav han os en måde at kende Faderens vilje på. "Et nyt bud giver jeg jer: I skal elske hinanden, som jeg har elsket jer, så skal også I elske hinanden. Ved dette skal alle mennesker kende, at I er mine disciple, hvis I har kærlighed til hinanden." (Johannes 13:34,35). Dette er et højere bud, en højere lov, end den, der blev givet til jøderne under lovpagten. Vi er

under en lov i Kristus Jesus. Denne lov i Kristus er vores pagts lov og er kærlighedens lov. Den er givet af vores Hoved til alle dem, der er trådt ind i Kristi skole, og som håber at blive medlemmer af kirkens klasse. At elske hinanden betyder at elske vores næste, vores brødre og vores himmelske Fader. Det indebærer endda at give af vores tid og talenter og ofre alt i tjeneste for Herren. "Hvis I elsker mig, så hold mine bud." (Johannes 14:15). Vi må indse, at kærlig lydighed behager Faderen, og den bør udvises ikke kun ved retfærdighed, men også ved kærlighed. Den bør føre os til at følge "livets Ånds lov." Romerne 8:2

Vores Herre gik foran med et godt eksempel; han viste gennem sit daglige liv, hvad der virkelig var i hans hjerte. Dette er den sande overholdelse af loven, den retfærdighed, som Paulus skriver om i sit brev til romerne. Vi ønsker at vandre i vores Herres fodspor og have vores sind i harmoni med Gud Faders ånd. Gud ønsker, at vores hjertes intentioner er rette, og at vi kontrollerer kødet så meget som muligt. Vi ønsker at overgive os fuldt ud til den guddommelige vilje, at give vores liv til Herren og ikke at forfølge kødet svagheder. Vi ønsker også at være lærevillige, at lære af ham og derved lære mere om Faderen. "Min Fader har lært mig," siger han i Johannes 8:28. "Hvis I bliver i mit ord, er I mine disciple; og I skal kende sandheden, og sandheden skal gøre jer frie." Johannes 8:31,32

Vold på grund af synden hænger i verden i dag. Den findes i mange former og omfatter mange kulturer. Satan, syndens ophavsmand, går omkring i verden "som en brølende løve, ... og søger, hvem han kan

fortære.” (1. Petersbrev 5:8). Han er ”denne verdens gud” og ”har forblindet sindet hos dem, der ikke tror.” (2 Korinther 4:4). På grund af denne indflydelse er vold blevet normen. Dette kan være i form af daglige problemer med naboer, problemer i skolerne eller på arbejdspladsen og endda i konflikter mellem nationer. Vi ved, at dette er i strid med vores Herres lære. Skrifterne viser, at vores Herre afviste vold og personlig brug af magt til at løse tvister. I Mattæus 26:51-53 irettesatte Jesus Peter for at trække sit sværd mod en tjener hos ypperstepræsten, hvilket resulterede i, at en af dem blev såret. Jesus vidste, at han måtte lade sig føre bort frivilligt. Han sagde til sine disciple: »Stik dit sværd tilbage i skeden.«

Vi hører aldrig mere om, at disciplene bruger magt eller vold i Herrens tjeneste. Han kunne have tilkaldt ”hærskarer af engle”, men det gjorde han ikke. Han var ikke villig til at bruge guddommelig magt til sin egen bekvemmelighed. Jesus bad aldrig om befrielse fra sine problemer, men udholdt dem med glæde som en del af sit offer. Vi bør også gøre det samme i vores eget liv. Vi bør lægge vores egen vilje til side og udføre Guds vilje for enhver pris. »Lad denne sindstilstand være i jer, som også var i Kristus Jesus.« Filipperne 2:5

Ny holdning til fjender

Vores Herre prædikede også om en ny holdning til vores fjender. ”Jeg siger jer: Elsk jeres fjender, velsign dem, der forbander jer, gør godt mod dem, der hader jer, og bed for dem, der mishandler jer og forfølger jer.”

(Mattæus 5:44). Vi kunne i første omgang sige, at dette er en høj standard at leve op til, og vi ville have ret. Denne form for kærlighed går ud over at elske sin næste. Det siges, at det er let at elske dem, der elsker os. Men at elske vores fjender kræver, at vi har et stort hjerte, som man siger, og er generøse over for dem alle. Det indebærer en hjertets tilstand, så fuld af kærlighed, at ikke engang en fjende kan vække onde hensigter i vores hjerter. Dette ville ikke give plads til hævn eller had. Det betyder ikke, at vi kan lide ondskab eller uretfærdighed, eller at vi har nogen andel i det. Vi er imod dem, der undertrykker de svage og hjælpeløse. Den moderne verdens tankegang indebærer at gøre andre fortræd for at redde sig selv og tjene egoistiske interesser. Vi skal "hade det onde og elske det gode". (Amos 5:15). For de trofaste, der følger i Herrens fodspor, er dette alt sammen meget vigtigt. Dette er et eksempel på at omsætte vores tro til praksis. Det er en måde at vise, at man "elsker" Herren af hele sit hjerte. (Mattæus 22:37). Vi husker også, at de, der synder og gør ondt i Guds øjne, vil få deres løn. 1 Korinther 3:8

Livets principper

Vores Herre Jesus lærte os livsprincipper, der var præget af sagtomdighed og fredsskabende handlinger. »Salige er de, der er fattige i ånden: ... Salige er de, der sørger, for de skal trøstes: ... Salige er de sagtomdige: ... Salige er de, der hungrer og tørster efter retfærdighed: ... Salige er de barmhjertige: ... Salige er de rene af hjertet, for de skal

se Gud. Salige er de, som skaber fred, for de skal kaldes Guds børn.” (Mattæus 5:1-12). Vor Herre talte disse ord i sin bjergprædiken for at undervise sine disciple og dermed også os. Vi skal være underdanige over for hans vilje og lærevillige. Han ønsker, at vi udøver selvbeherskelse, er blide og ikke let provokerede eller irriterede. Han ønsker, at vi udøver barmhjertighed og ægte tilgivelse over for andres uvenlige handlinger. Vi vil ikke altid have en perfekt adfærd, men vi ønsker at have en perfekt hensigt. Vi bør være fredsskabere, elskere af fred, og benytte lejlighederne til at hjælpe andre. Herrens folk skal føle medfølelse med alle og ikke slutte sig til nogen i den stridende verden.

Renhed i hjertet over for Gud viser sig i fredelige ønsker og bestræbelser på at fremme fred hos andre. Dette gælder især i den tid, vi lever i, i den nuværende onde verden. Det er sandt, at mørket hader lyset, og retfærdighedens fjender vil hade og forfølge dem, der ønsker at leve et liv, der behager Faderen. Herren søger dem, der er så trofaste over for retfærdighedens principper, at de vil udøve dem. Dette skal gøres selv over for deres fjender, når de forfølges af dem. ”Salige er I, når mennesker håner jer og forfølger jer og siger alt muligt ondt mod jer falsk for min skyld. Glæd jer, ... for stor er jeres løn i himlen.” (Mattæus 5:11,12). Vi læser også i 1. Petersbrev 4:16: ”Hvis nogen lider som kristen, skal han ikke skamme sig, men ære Gud.” Vor Herre giver os yderligere forsikring, når han siger til os: ”I verden vil I have trængsel; men vær ved godt mod; jeg har overvundet verden.” Johannes 16:33

ANSVAR I FORHOLD TIL DET NYE TESTAMENTS LÆRE

Vi skal være pilgrimme og fremmede på jorden. Det betyder, at vi er ansvarlige over for Guds love, ikke menneskers. Se på den formaning, vi får om dette: »I er et udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendommeligt folk, for at I skal forkynde hans herlighed, som har kaldet jer ud af mørket til sit vidunderlige lys: ... Kære elskede, jeg beder jer som fremmede og pilgrimme: Afhold jer fra kødelige begær, som strider mod sjælen, og lev et ærligt liv.» (1. Petersbrev 2:9-11). Vi skal adlyde menneskers love, når de ikke er i strid med Guds love.

Vi ved alle, at den himmelske Fader anser lydighed mod hans vilje for at være en meget vigtig sag. Dette er blevet vist os gennem alle de lærestreger, der er blevet fremstillet for os vedrørende Israels nation. Vores Herre lærte os også en lektie om dette, da han sagde: »Giv derfor kejseren det, der tilhører kejseren, og Gud det, der tilhører Gud.« (Mattæus 22:21).

Bibelstuderendes påstand er, at de har deres statsborgerskab i himlen, og at de ved at adlyde den himmelske Herre i en vis grad afstår fra at adlyde jordiske konger – regeringer. Enhver troskabsed til en jordisk regering kræves ikke af udlændinge, og Bibelforskere modsætter sig dette, ikke fordi de er imod lov og orden eller uvillige til at blive reguleret af den regering, de lever under, men fordi de allerede har aflagt troskabsed til den højere magt – den himmelske Herre. For dem er hans ord, hans befalinger osv. af

største betydning – Kære elskede, jeg beder jer. Vi skal være lydige mod lovene, kan søge beskyttelse under lovene, men er ikke tvunget til at kæmpe imod vores Konge. Vi bliver bedt om at „underordne os enhver ordning“ (1. Petersbrev 2:13), undtagen når vores samvittighed og Guds love ville blive krænket. Apostlen Paulus peger på retfærdighed som en overvejelse for at vise ære, respekt og tjeneste til dem, som æren tilkommer.

Vi bør stole på, at den himmelske Fader udfører alt i overensstemmelse med sine planer og formål. Han ser især på, hvordan vi lever op til de lære, som blev åbenbaret for os af hans kære Søn, hvilket kommer til udtryk i vores daglige liv. ”Ilden [på den dag] skal prøve hver mands værk, for at se, hvad det er for et.” (1 Korinther 8:13). Denne ”ild” vil afsløre, hvilken karakter vi har udviklet i løbet af vores liv. Vores tro bør bygge på Guds dyrebare løfter, som, får vi at vide, er guld, sølv og ædelstene. Vi skal ikke bygge forkert med andre materialer, der ikke kan modstå denne ildprøve. Apostlen fortæller os, at alt, hvad der er bygget efter jordiske metoder og traditioner, vil blive ødelagt. Den himmelske Fader tillader alle nationer at vildlede sig selv til at tro, at de kan løse alle verdens problemer. Vi har set, at freden aldrig har været langvarig, nye konflikter opstår pludseligt. Disse begivenheder med vold og krig er med til at forberede menneskehedens verden på Guds rige med evig fred. Vi ser ud fra forholdene i denne nuværende onde verden, at menneskeheden er langt fjernet fra Kristi ånd. ”Hvis nogen ikke har Kristi Ånd, tilhører de ikke Kristus.”

(Romerne 8:9). Vi bør indse, at dette er et meget vigtigt princip.

Herrens folk skal huske de særlige instrukser, som deres Herre gav dem om at være fredsmæglere. Lad os derfor "stræbe efter fred med alle mennesker og efter hellighed, uden hvilken ingen skal se Herren." Hebræerne 12:14

AFSLUTTENDE TANKER

Det Nye Testamente lærer os, at Jesus afviste begreberne vold og krig. Han lærte os det gennem sit eksempel og ved at fastsætte budet om at »elske Herren din Gud af hele dit hjerte« og at »elske din næste som dig selv«. (Mattæus 22:37-39). Denne nye holdning til vores fjender afviser brugen af magt og drab. Denne type karakter er baseret på principperne om kærlighed og fredsskabende handlinger.

En dag snart vil skriften blive opfyldt: "Han bringer krige til ophør", som profeteret af David. (Salme 46:9). Metoden til at opnå dette afsløres i Mika 4:3: "De skal smede deres sværd om til plovjern og deres spyd til vingårdsknive; ingen nation skal løfte sværd mod en anden nation, og de skal ikke længere lære at føre krig." Alle mennesker på jorden vil en dag opleve evig fred og kan derefter leve i harmoni på en genoprettet, perfekt jord for evigt.

Religiøs samvittighedsfuld modstand mod krig i enhver form har bestemt et stærkt bibelsk grundlag. At tage stilling som samvittighedsfuld modstander er et individuelt anliggende, som bør baseres på personlig

studium og bøn. Må den himmelske Fader vejlede og lede dig, når du overvejer dette meget alvorlige anliggende i dit liv. Stol på ham i alle ting, for han »vil aldrig forlade dig eller svigte dig«. Hebræerne 13:5